

Moteris samarietė

Kai samarietė sužinojo, kad susiduria su pranašu, ji norėjo sužinoti apie dvasinius dalykus: garbinimą ir paliko savo asmeninius poreikius antrame plane.

Moteris samarietė

„Moteris jam atsakė: „Viešpatie, matau, kad tu esi pranašas! “
(Jono 4:19)

Įvadas

Evangelistas Jonas užrašė, kad viskas, ką jis parašė, turėjo paskatinti jo skaitytojus tikėti, kad Jėzus yra Kristus, gyvojo Dievo Sūnus, ir tikėdamas, kad gyvenimą būtų gausus.

„Tačiau jie buvo parašyti tam, kad galėtum patikėti, jog Jėzus yra Kristus, Dievo Sūnus, ir kad tikėdamas turėtum gyvenimą jo vardu “ (Jono 20:31).

Visų pirma, samarietės pasakojime yra elementų, kurie parodo, kad Kristus yra gyvojo Dievo sūnus, Dovydo sūnus, pažadėjęs Raštuose.

Evangelistas Jonas užrašė, kad kai Jėzus sužinojo, kad fariziejai girdėjo, jog jis padarė daug stebuklų ir krikštijo kur kas daugiau nei Joną Krikštytoją, jis paliko Judėją ir nuvyko į Galilėją (Jono 4: 2-3), ir tai turėjo praeiti per Samariją (Luko 17:11).

Jėzus nuvyko į Samarijos miestą, vadinamą Sicharu, kurio teritorija buvo dvaras, kurią Jokūbas suteikė savo sūnui Juozapui (Jono 4: 5). Vietoje, kur Jėzus nuvyko į Sicharą, Jokūbas išgrėžė šulinį.

Evangelistas pabrėžia Jėzaus žmoniškumą apibūdindamas jo nuovargį, alkį ir troškulį. Minint, kad jo mokiniai ėjo pirkti maisto, tai leidžia mums suprasti, kad Jėzus turi valgyti, kad jis atsisėdo, nes buvo pavargęs, ir, prašydamas vandens iš samariečių, reiškia, kad jis buvo ištroškęs.

Nors evangelisto požiūris nebuvo skirtas parodyti, kad Viešpats Jėzus ištroško vandens, nes akivaizdu buvo jo poreikis pranešti moterims apie karalystės džiugią žinią, akivaizdu, kad Jėzus atėjo kūnu (1Jo 4: 2-3 ir 2 Jono 1: 7).

Jėzus sėdėjo prie Jokūbo šulinio, netoli šeštos valandos (vidurdienis) (Jono 4: 6, 8), kai samarietė atvyko prie fontano semtis vandens (kažkieno įvardinimas miesto vardu buvo negarbingas, nes tai parodė kad toks asmuo nepriklausė Izraelio bendruomenei) ir kreipėsi į jį kreipęsis magistras, sakydamas:

– Duok man atsigerti (Jono 4: 7).

Viešpaties požiūris į samarietį (vandens prašymas) atskleidė tai, kas kilmingesniems vyrams ir moterims yra kilniausia: protą, samprotavimus (Jobo 32: 8).

Moteris turi užduoti klausimą, pagrįstą įvairiomis išankstinėmis žiniomis. Ji nesuformulavo genialiausios žmonijos minties, tačiau tai moteriai ir jos žmonėms iškėlė svarbų klausimą:

– Kaip jūs, būdamas žydas, prašote manęs išgerti, kad esu samarietė? (Jono 4: 9).

Žydai diskriminavo samariečius, tačiau Jėzus, nepaisant to, kad buvo žydas, nesureikšmino šio klausimo, tačiau moteris tuo metu labai gerai tarnavo jo tikslui.

Klausime moteris pabrėžia, kad ji buvo moteris ir tuo pačiu samarietė, tai yra, kad buvo dviguba kliūtis tam vyrui, kuris, matyt, turėtų būti labiau pavydus savo religingumo žydas.

Samariečio galvoje kilo daug klausimų, nes Jėzus, prašydamas vandens, nepaisė judaizmo praktikos ir taisyklių. – Ar jis nesuprato, kad esu moteris ir samarietė? Ar jis gers vandenį, kurį jam duodu, nebijodamas užsiteršti?

Dievo dovana

Pažadinęs samariečio samprotavimus, Jėzus dar labiau skatina moters susidomėjimą:

– Jei žinai Dievo dovaną ir kas yra tas, kuris tau sako: duok man atsigerti, paprašytum jo, o jis tau duos gyvo vandens.

Moteris samarietė ne iškart pasiekė Kristaus žodžių tobulumo, nes neturėjo tiesos patirties

„Bet tvirtas išlaikymas skirtas tobuliesiems, kurie dėl įpročio naudojasi juslėmis, kad išvelgtų ir gėrį, ir blogį“ (Hb 5:14).

Jei samarietė turėtų pratimą, ji tikrai neužduotų klausimo:

– Viešpatie, tu neturi ko pasiimti, o šulinys yra gilus; kur tada tu gyvas vanduo?

Iš argumento matote, kad samarietė sutelkia dėmesį į tai, jog neįmanoma pasiekti vandens be būtinų priemonių, tačiau ji neginčijo to, ką Jėzus pasakė apie gyvo vandens turėjimą.

Nesvarstydamą pirminio Jėzaus argumento apie Dievo dovaną, ji analizavo:

– Ar tu didesnis už mūsų tėvą Jokūbą, kuris davė mums šulinį, gerdamas save iš jo, savo vaikus ir savo galvijus?

Siūlant ne Jokūbo šulinio, o vandens alternatyvą, samarietis atrodė, kad tas nepažįstamas žydas yra bent jau išūlus, nes

jis atsidūrė aukštesnėje padėtyje nei Jokūbas, palikęs šulinį kaip palikimą. Savo vaikams ir kas tuo metu reikalavo daugelio samariečių. Į šiuos klausimus reikėjo atsakyti:

– Jums nereikia semti vandens, o šulinys yra gilus! Kur jūs turite gyvą vandenį?

Bet Jėzus dirbo taip, kad tos moters „klausą“ pažadintų Dievo žodis, nes jo pasiūlymas leido suprasti, kad jis iš tikrųjų yra pranašesnis už patį tėvą Jokūbą.

Būtent tuo metu samariečiui trūko žinių, nes jei ji žinotų, kas yra Jėzus, ji tuo pat metu žinotų ir Dievo dovaną, nes Kristus yra Dievo dovana.

Jei ji žinotų, kas klausia:

– Duokite man atsigerti, Aš žinojau, kad Jis buvo didesnis už tėvą Jokūbą, aš žinojau, kad Kristus buvo pažadėtas Abraomo palikuonis, kuriame bus palaimintos visos žemės šeimos (Pr 28:14).

Jei ji žinotų, kas yra Kristus, ji pamatytų, kad iš vandens, kurį aukojo Kristus, iš tikrųjų ir pagal įstatymą ji taps viena iš Abraomo vaikų. Jei ji pažintų Kristų, pamatytų, kad vaikai pagal kūną yra ne Abraomo, o tikėjimo vaikai, paskutinio Adomo (Kristaus), kuris apsireiškė pasauliui, palikuonys (Gal 3, 26). (29; Rom 9, 8).

Jei pažintų Kristų, ji pamatytų, kad nors ir buvo paskutinio dalis, ji galėjo būti ir pirmoji, nes per Palikuonį galima palaiminti visas tautas kaip tikinčiajam Abraomui (Mt 19, 30).

Jei ji pažintų tą, kuris paprašė atsigerti ir aukojo jam gyvą vandenį, pamatytų, kad Jis yra Dievo dovana, nes būtent Kristus teikia gyvybę pasauliui (Jono 1: 4). Ji matytų, kad pagal Melkizedeko įsakymą Jis yra vyriausiasis kunigas, kuriuo visi žmonės iš bet kurios genties ar kalbos gali aukoti dovanas ir būti Dievo priimti.

„Pakilai aukštai, paėmei į nelaisvę, gavai dovanų žmonėms ir net sukilėliams, kad Viešpats Dievas gyventų tarp ju “ (Ps 68, 18).

Dievas paliudijo auką (dovanas), kurias aukėjo Abelis dėl to, kuris pakils į aukštį, paimdamas į nelaisvę nelaisvę, vyriausiąjį kunigą, kurį sudarė Dievas be dienos pradžios ir (amžinos) pabaigos (Hbr 7, 3), kuris pasisiūlė sau kaip avinėlis, neišpjautas Dievui, ir tik per jį žmonės priima Dievą (Žyd 7, 25).

Kasdieniniai poreikiai

Moters klausimas:

– Ar tu didesnis už mūsų tėvą Jokūbą? buvo aktualus, tačiau tai vis tiek neleido jam nustatyti, kas buvo tas žmogus, kuris paprašė vandens iš Jokūbo šaltinio ir tuo pačiu pasiūlė gyvą vandenį

– „Kas geria šį vandenį, vėl troškulys; Bet kas geria vandenį, kurį jam duodu, niekada nebus ištroškęs, nes vanduo, kurį jam duodu, taps jame esančio vandens šaltiniu, kuris šokinėja į amžinąjį gyvenimą “ (Jono 4:14).

Stebina tai, kad samarietė, apgalvojusi, jog Jėzus reiškia, jog ji didesnė už tėvą Jokūbą, mąstė įmantriai, priėmė jo pasiūlymą, kad jis turėjo vandens, kuris neleis jam ištroškėti, vis dėlto paprašė jūsų vandens Jokūbo šulinys.

Jėzaus pasiūlymas buvo aiškus:

– „Kas geria mano duodamą vandenį, niekada nebus ištroškęs “, o kam jis norėjo vandens, jei turėjo geresnio vandens?

Moteris domėjosi Jėzaus pasiūlymu, tačiau jos supratimas buvo neryškus.

Kas privertė moterį norėti Jėzaus pasiūlyto vandens, nors Mokytojas buvo ištroškęs?

Atsakymas yra samariečio prašyme:

– Viešpatie, duok man šio vandens, kad daugiau nebetrokščiau, ir neateik čia jo semti.

Šiais laikais beveik neįsivaizduojamas darbas, kad ta moteris turėjo išsigyti vandens. Tai buvo šeštoji valanda, kai moteris nuėjo pasiimti vandens, kad patenkintų savo pagrindinius poreikius.

Nors mūsų dienomis tai, ką daugelis supranta pagal pagrindinius, esminius dalykus, skiriasi nuo to, ko reikėjo tai moteriai, galima išmatuoti, kiek tai, ką vyras supranta kaip esminius purvo argumentus. Jei tai, kas yra esminė, kompromituoja supratimą apie tai, kas siūloma evangelijoje, o kaip yra su šio gyvenimo reikalais?

Vyras, kuri samarietė nežinojo, paprašė vandens, o dabar jis pasiūlė neįsivaizduojamų savybių vandens: jis numalšins troškulį, kad nebereikėtų daugiau gerti vandens.

Kai moteris parodė susidomėjimą „gyvuoju vandeniu“, Jėzus pasakė:

– Eik, paskambink vyrui ir ateik čia. Moteris atsakė:

– Aš neturiu vyro. Jėzus atsakė:

– Jūs gerai pasakėte: Aš neturiu vyro; Nes tu turėjai penkis vyrus, o tai, ką dabar turi, nėra tavo vyras; tai jūs sakėte teisingai.

Atkreipkite dėmesį, kad Jėzus nepriėmė vertybių sprendimo dėl moters būklės, nes pats sakė, kad niekieno nevertina pagal kūną, nes Jis atėjo ne teisti pasaulio, bet išgelbėti (Jono 8:15; Jono 12:47).

Šiuo metu moteris pripažino Jėzų kaip pranašą:

– Viešpatie, matau, kad tu esi pranašas! Įdomu tai, kad samarietė tuo pačiu metu pripažino tą žydą kaip pranašą ir tuo pačiu stebėtinau uždavė tokį klausimą:

– Mūsų tėvai garbino šį kalną, o jūs sakote, kad Jeruzalė yra vieta, kur reikia garbinti.

Kai samarietė sužinojo, kad Kristus yra pranašas, ji paliko savo pagrindinius poreikius ir pradėjo teirautis garbinimo vietos.

Kaip samarietė ji puikiai žinojo istoriją, kuri paskatino žydus nebendrauti su samariečiais. Ezros knygoje yra vienas iš nesusipratimų, egzistavusių tarp žydų ir samariečių, nes žydai neleido samariečiams padėti pastatyti antrosios šventyklos pagal Kiro įsakymą (Ed 4, 1–24), o sedimentas prasidėjo dėl to, kad Asirija Samarijos miestuose įrengė žmones iš Babilono, kurie atvyko gyventi į šį regioną, pakeisdami Izraelio žmones, kurie anksčiau buvo paimti į nelaisvę ir priėmė žydų religiją (2Ki 17:24 komp. Ed. 4: 2 ir 9–10).

Klausimas apie (garbinimo) era tūkstantmečio vietą ir, prieš pranašą, jo kasdieniai kivičiai nebėra svarbūs, nes galimybė buvo unikali: atraskite garbinimo vietą ir kaip garbinti.

Ar įdomu žinoti, kokia būtų mūsų dienų reakcija, jei krikščionis atrastų, kad jis buvo prieš pranašą? Kokie būtų klausimai tam, kuris prisistatė pranašu?

Įsivaizduoju, kad jei šiandieniniai krikščionys surastų pranašą, kiltų klausimų: – Kada aš nusipirksiu savo namus? Kada turėsiu savo automobilį? Kada tuokiuosi? Su kuo aš tekėsiu? Ar mano vaikas bus vyras ar moteris? Kada sumokėsiu skolas? Ar praturtėsiu? Ir kt.

Bet kai samarietė sužinojo, kad yra prieš pranašą, ji norėjo sužinoti apie dvasines problemas, palikdama žemiškus poreikius

antrame plane. Nebuvo svarbu žinoti, ar ji turės vyrą, ar nustos vaikščioti prie Jokūbo šulinio semtis vandens. Dabar maldos vietos klausimas kilo ištisoms kartoms ir tai buvo galimybė, kurios negalima praleisti.

Su teiginiu:

– matau, kad tu esi pranašas! galime manyti, kad moteris suprato, kas iš tikrųjų vyksta.

Skirtingai nuo kitų žydų, kuriems buvo pritarta dėl savo religingumo, legalizmo ir ritualizmo, Izraelio pranašai nebuvo žydai, pririšti prie tokių ryšių.

Tai buvo tarsi sakymas: – *Ak, dabar aš suprantu!* Jūs esate panašūs į Eliją ir Elisą, pranašus, kurie nebuvo maldaujami kitų tautų, nes abu išėjo į kitas tautas ir net pateko į našlaičių, našlių ir t. T. Tik kaip pranašas bendravo su samariete, nes Elijas nuėjo į našlės, gyvenusios Sareptoje, Sidono žemėse, namus ir paprašė jo atsigerti vandens:

„Atnešk manęs, prašau, truputį vandens išgerti vazoje “
(1Ki 17:10).

Savo ruožtu Elisa naudojo tai, ką jam pasiūlė turtinga moteris, gyvenusi Sunemo mieste, kuri buvo pavadinta panašiai kaip miesto vardas, kaip ir samarietė (2 Karalių 4: 8).

Nepaprastai svarbu išanalizuoti Nikodemo istoriją, palyginti su samarietės istorija, nes prieš Dievą žmogus, turintis visas moralines ir intelektines savybes, kaip buvo Nikodemo atveju, yra lygus kam nors be jokios nuopelnos, kaip buvo samarietės atveju. Moteris.

Pamaldos

Tada Jėzus atsakė:

– Moteri, patikėk, kad ateina valanda, kai nei šiame kalne, nei Jeruzalėje negarbinsi Tėvo.

Jėzus mokė samarietę, kad atėjo laikas, nes garbinimas nebebuvo pririštas prie kalno, nesvarbu, ar tai būtų Jeruzalės, ar Samarijos kalnas.

Jėzus paprašė samarietės tikėti juo ir vadovautis jo mokymu

– „Moteris, patikėk manimi ...“ (21 t.). Tada jis kreipiasi į žydams ir samariečiams būdingą klausimą:

– „Jūs dievinate tai, ko nežinote; mes mėgstame tai, ką žinome, nes išgelbėjimas kyla iš žydų“.

Nors samariečiai suprato, kad garbina Dievą, vis dėlto garbino Jį nepažindami. Samariečių sąlyga yra ta, kurią apaštalas Paulius pavaizdavo krikščionims Efeze:

“Todėl nepamiršk, kad kadaise buvai pagonyš kūne ir kad esi vadinamas neapipjaustytais kūne, kuriuos vadina apipjaustymu žmonių rankomis; Tuo metu jūs buvote be Kristaus, atsiskyres nuo Izraelio bendruomenės ir nepažįstamas pažado sandorų, neturėdamas vilties ir be Dievo pasaulyje “ (Ef 2, 11–12).

Noras garbinti Dievą nesuteikia žmogui tikro garbintojo statuso, nes žydai taip pat garbino ir garbino tai, ką žinojo, nes išgelbėjimas kyla iš žydų (Jono 4:22), tačiau toks garbinimas nebuvo dvasios ir iš tikrųjų (23 t.). Pranašai protestavo dėl šio fakto:

„Nes Viešpats tarė: nes ši tauta artinasi prie manęs, savo burna ir lūpomis mane gerbia, bet jų širdis nuo manęs nusisuka, ir jų baimė dėl manęs susideda tik iš žmonių įsakymų, kuriuose: jam buvo nurodyta “ (Iz 29:13).

Jėzaus teiginys prilygsta žydams ir samariečiams, nes abu tikėjo, kad jie garbina Dievą, tačiau jų garbinimas buvo kažkas, kas sklido tik iš burnos, bet ne nuo „inkstų“.

„Tu juos pasodinai, ir jie prigijo; jie auga, jie taip pat duoda vaisių; tu esi prie burnos, bet toli nuo savo inkstų“ (Jer 12, 2).

Jėzus pateikia tikrąją garbinimo sampratą sakydamas:

– „Bet ateina valanda, ir dabar, kai tikrieji garbintojai garbins Tėvą dvasia ir tiesa; nes Tėvas ieško tų, kurie jį taip dievina“ (23 eil.).

Garbinti Dievą galima tik dvasia ir tiesa, skirtingai nuo garbinimo lūpomis, kuris reiškia „požiūrį“ į Dievą tik lūpomis, jis atrodo išvaizdą, tačiau širdis lieka atsiribojusi nuo Dievo.

Ko ieško Tėvas? Tikri garbintojai, tai yra tie, kurie garbina dvasią ir tiesą. Pagal Šventąjį Raštą, Dievo akys ieško teisiųjų, tikinčiųjų ant žemės paviršiaus, nes jam gali tarnauti tik tie, kurie eina tiesiu keliu. „Mano akys bus nukreiptos į krašto tikinčiuosius, kad jie galėtų atsisėsti su manimi; tas, kuris eina tiesiu keliu, man tarnaus“ (Ps 101, 6), kuris prieštarauja Izraelio žmonių būklei: „Tačiau jie manęs ieško kiekvieną dieną, jiems malonu žinoti mano būdus, kaip žmones, kurie praktikuoja teisingumą ir nepalieka savo Dievo teisės; jie prašo manęs teisingumo teisių ir džiaugiasi galėdami kreiptis į Dievą“ (Iz 58, 2).

Tai yra, Dievas yra artimas tiems, kurie Jo šaukiasi, tačiau tiems, kurie Jo šaukiasi tiesoje „Viešpats yra artimas visiems, kurie jo šaukiasi, visiems, kurie jo šaukiasi tiesoje“ (Ps 145, 18). Tik pasikvietus Dievą „tiesoje“, priešiškus nutruksta ir bendrystė atkuriamą tiek, kad žmogus atsiskaito su Dievu

„Jis pakėlė mus kartu su savimi ir privertė sėdėti dangiškose vietose, Kristuje Jėzuje“ (Ef 2: 6).

Kaip iš tikrųjų pasikviesti Dievą? Įeiti pro doros duris. Tik tie, kurie įžengia per teisumo duris, pelno tikrą šlovę Dievui

(Ps 118, 19). Tik tie, kurie įžengia į Viešpaties duris, yra ištikimi ir teisingi (Ps 118, 20), ir tik į juos Viešpaties akys.

Jėzus aiškiai pasakė, kad:

– „Dievas yra Dvasia, todėl svarbu, kad tie, kurie jį garbina, garbintų Jį dvasia ir tiesa“, kodėl Dievas yra Dvasia, ir Jėzus priduria, kad Jo pasakyti žodžiai yra dvasia ir gyvenimas (Jono 7:63), todėl garbinti dvasioje ir tiesoje reikia, kad žmogus gimtų iš vandens ir Dvasios (Jono 3: 5), kad jis gimtų iš Kristaus pasakytų žodžių.

Samarietės moters tikrumas

Nepaisant kasdienės būtinybės pasiimti vandens, o tai rodė kuklią moters būklę, nes ji neturėjo vergo, ji turėjo vilties. Nepaisant to, kad ji nepriklauso Izraelio bendruomenei, ji buvo tikra:

– Aš žinau, kad ateina Mesijas (kuris vadinamas Kristumi); atėjęs jis viską mums paskelbs.

Iš kur toks tikrumas? Dabar toks užtikrinimas kilo iš Šventojo Rašto. Jos pasitikėjimas buvo tvirtas, nes ji nesitikėjo turėti privatų šulinį ar savo vyro. Šventajame Rašte nežadėjo finansinio ar šeimos pagerėjimo, tačiau jis nurodė, kad ateis Kristus, tarpininkas tarp Dievo ir žmonių, ir kad jis žmonėms praneš viską, kas susiję su Dievo karalyste.

Atsižvelgdamas į moters pasitikėjimą Šventuoju Raštu, Jėzus atsiskleidžia:

– Aš esu tas, kuris su tavimi kalba! Kodėl Jėzus atsiskleidė tai moteriai, jei kitose Biblijos dalyse jis liepė savo mokiniams niekam neatskleisti, kad Jis buvo Kristus? (Mt 16, 20) Nes tikras prisipažinimas yra tas,

kuris kyla iš liudijimo, kuri Šventasis Raštas duoda apie Kristų (Jono 5:32 ir 39), o ne iš stebuklingų ženklų (Jono 1:50; Jono 6:30).

Tą akimirką mokiniai atvyko ir buvo suglumę, kad Kristus kalbėjo su moterimi „Tai atėję Jo mokiniai stebėjosi, kad jis kalba su moterimi; dar niekas jam nesakė: “Kokie klausimai? arba: Kodėl tu su ja kalbiesi? “ (27 t.).

Samarietė atsisakė savo ketinimų ir nubėgo į miestą ir paragino vyrus ištirti, ar žydas iš Jokūbo šaltinio buvo Kristus „Moteris, palikusi savo indelį, nuėjo į miestą ir sakė tiems vyrams: „Ateik, pamatyk vyrą, kuris man pasakė visa, ką aš padariau. Ar tai ne Kristus? “ (P. 28 ir 29)

Kadangi tuo metu moteris buvo antrarūšė pilietė, ji neprimetė savo įsitikinimo, veikiau ragino vyrus eiti pas Jėzų ir išanalizuoti jo žodžių. Miestiečiai išėjo ir nuėjo pas Kristų

„Jie paliko miestą ir nuėjo pas jį“ (30 eil.).

Vėlgi išryškėjo tikro pranašo žymės: „Ir jie įsižeidė jame. Bet Jėzus jiems tarė: „Nėra pranašo be garbės, išskyrus savo tėvynėje ir namuose“ (Mt 13, 57). Tarp užsieniečių Jėzus buvo pagerbtas kaip pranašas, kitoks nei gimtinė ir namai (Mt 13, 54).

Mokiniai maldavo Mokytojo:

- Rabí, valgyk. Jėzus jiems atsakė:
- Aš turiu valgyti maisto, kurio jūs nežinote.

Jų samprata vis dar buvo sutelkta į žmogaus poreikius. Tada Jėzus jiems pareiškė, kad yra „alkanas“ vykdyti savo Tėvo valią ir atlikti savo darbą. Koks tai būtų darbas? Atsakymas yra Jono 6 eilutėje 29:

- „Tai Dievo darbas: tikėk tuo, kuri jis siuntė“.

Kol jo mokiniai mokėjo skaityti laikus, kai buvo sodinamas ir javapjūtė (Jono 4:34), Jėzus „matė“ baltus Tėvo derliaus laukus. Jau sumokėjo savo atlyginimus pasaulyje, o amžinojo gyvenimo derlius jau buvo prasidėjęs, ir sėjėjas, ir javapjūtė džiaugėsi atliktu darbu (36 eil.).

Jėzus cituoja posakį: – „Vienas yra sėjėjas, o kitas – javapjūtis“ (37 eil.) Ir perspėja savo mokinius, kad jiems buvo liepta pjauti laukuose, kuriuose jie neveikė (38 eil.). Kokie tai laukai? Laukai, kuriuos Jėzus matė kaip derlių, buvo pagonys. Jie niekada nedirbo tarp pagonių, dabar jiems buvo pavesta dirbti tarp pagonių, nes kiti tai jau padarė, tai yra, kai kurie pranašai, tokie kaip Elisas ir Elisa, nuėjo pas pagonis, numatydami misiją, kurią turėjo atlikti (t. 38).

Dėl moters liudijimo, kuri pasakė:

– Jis man pasakė viską, ką padariau, daugelis samariečių tikėjo Kristumi. Kaip? Nes ji pasakė:

– Jis man pasakė viską, ką padariau, Jėzus nuėjo pas (samariečius) ir apsistojo pas juos dvi dienas, ir jie tikėjo juo dėl jo žodžiai (Jono 4:41).

Jie netikėjo Kristumi tik moters liudijimu, bet tikėjo, nes, išgirdę Kristų jiems skelbiant dangaus karalystę, tikėjo, kad Jis tikrai yra pasaulio Gelbėtojas (Jono 4:42).

Iškraipymai

Šventojo Rašto ir Kristaus tikslas buvo, kad žmonės patikėtų, kad Jis yra pasaulio Gelbėtojas, Dievo Avinėlis, kuris pašalina pasaulio nuodėmę ir kt., Tačiau mūsų dienomis yra įvairių rūšių Evangelijų, kurios neskatina tikrasis Dievo darbas, tai yra: kad žmonės tiki Kristumi kaip Dievo pasiuntiniu.

Jų viltis nėra ateinantis pasaulis, į kurią ateis Kristus ir pasiims tikinčiuosius su Juo (Jono 14: 1–4), bet tvirtai laikysis šio pasaulio dalykų ir norų.

Daugelis melagingų mokytojų atkreipia dėmesį į neatsargius, nurodydami savo kasdienius poreikius. Nes? Nes vyrų poreikiai apmąsto samprotavimus ir neleidžia jiems analizuoti esminių loginių klausimų. Netikrų mokytojų kalba visada nurodo kasdienio gyvenimo poreikius, kad suklaidintų neatsargius, nes jų kalbos yra tuščios.

Yra tokių, kurie apsups save mokytojais pagal savo interesus ir kurie kreipsis į pasakėčias (2 Tim 4, 4). Kiti mano, kad Kristus yra pelno šaltinis, ir pasirenka tuos, kurie nori praturtėti (1 Tim 6, 5–9).

Tačiau yra ir tokių, kurie atrodo dievobaimingi, o tai tik dar viena religija, nes jų žinia skirta našlaičiams ir našlėms, kovojančioms už vargšų ir materialinių gėrybių reikalus, tačiau jie neigia evangelijos veiksmingumą ., nes jos prieštarauja esminėms tiesoms, tokioms kaip būsimo prisikėlimas iš numirusių ir Jėzaus sugrįžimas (2 Tim 2:18 ir 3: 5;)

„Kodėl, kokia yra mūsų viltis, džiaugsmas ar šlovės vainikas? Ar jūs taip pat nesate prieš mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, kai jis ateina? “(1Th 2:19).